

Sag T-67/91

Francesco Torre
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
»Afvisning«

Retten's kendelse (Fjerde Afdeling) af 25. februar 1992 II - 261

Sammendrag af kendelse

Tjenestemænd — søgsmål — forudgående administrativ klage — frister — præceptiv karakter — retsakt der indeholder et klagepunkt — bekræftende retsakt — sontring mellem klage og ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1 — afvisning af klagen — sag ikke rettidigt anlagt — afvisning

(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling) 25. februar 1992 *

I sag T-67/91,

Francesco Torre, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Strassen (Luxembourg), ved advokaterne Jean-Noël Louis,

* Processprog: fransk.

Thierry Demaseure og Véronique Leclercq, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Joseph Griesmar, som befuldmægtiget, bistået af advokat Denis Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om at begrænse godtgørelsen af sagsøgerens flytteudgifter til 258 500 LFR,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne R. Schintgen og C. P. Briët,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Francesco Torre havde siden 1983 været placeret ved Kommissionens Presse- og Informationskontor i Rom. Ved afgørelse af 10. august 1990 blev han med virkning fra 1. september 1990 forflyttet til Luxembourg. Med henblik på flytningen af sit personlige bohav fra Rom til Luxembourg forelagde sagsøgeren tre overslag på henholdsvis 309 566, 277 922 og 322 000 LFR, hvoraf det sidste omfattede udgifter til forsikring.
- 2 Da administrationen fandt, at overslagene var for høje, indhentede den endnu et tilbud fra et andet flyttefirma. Overslaget var her på 165 500 LFR, som efter sagsøgerens protest blev forhøjet til 182 200 LFR for at tage hensyn til en forsikringsværdi på 10 000 000 LFR. Da sagsøgeren også anfægtede dette overslag, besigtigede en repræsentant for flyttefirmaet det bohav, der befandt sig i Rom, og udfærdigede den 23. juli 1990 et nyt overslag på 258 500 LFR inkl. alle omkostninger, idet ændringen blev begrundet i »bohavets særlige art og de af Torre krævede supplerende ydelser«.
- 3 I slutningen af juli 1990 underrettede Kommissionen telefonisk sagsøgeren om afgørelsen om at begrænse godtgørelsen af flytteudgifterne til 258 500 LFR.
- 4 Sagsøgeren flyttede den 6. august 1990. Det af ham valgte flyttefirma foretog flytningen for et beløb af 277 922 LFR forhøjet med forsikringspræmien, 192 619 LFR, svarende til i alt 470 541 LFR.
- 5 Ved skrivelse af 14. august 1990 stilet til sagsøgerens adresse i Rom, meddelte ekspeditionssekretær R. Llanso, Generaldirektoratet for Personale og Administration, Torre følgende:

»Efter at have gennemgået det overslag, som De har fremsendt med henblik på Deres flytning fra Rom til Luxembourg, skal vi herved meddele Dem, at beløbet på 258 500 LFR (overslag fra firmaet Daleiden) er blevet accepteret som maksimum for godtgørelsen i henhold til artikel 9 i bilag VII til tjenstemandsvedtægten, uanset hvilket flyttefirma De i sidste ende måtte henvende Dem til.«

Sagsøgeren har ubestridt anført, at han først fik kendskab til denne skrivelse den 3. september 1990, da han tiltrådte tjenesten i Luxembourg.

- 6 Den 24. september 1990 tilstillede sagsøgeren administrationen en skrivelse, som han betegnede som »ansøgning i henhold til procedurerne efter vedtægtens artikel 90, stk. 1«. I sin skrivelse anerkender han modtagelsen af administrationens skrivelse af 14. august 1990, anfægter overslaget på 258 500 LFR og hævder, at de af ham forelagte overslag afspejler den reelle pris. Idet han bl.a. nævner det forhold, at de samme tjenestegrene inden for administrationen for den samme flytning i modsat retning, nemlig Luxembourg-Rom, havde godtgjort et beløb på 9 450 000 LIT, afsluttede han skrivelsen således: »Jeg skal således anmode Dem om at tage sagen op til fornyet overvejelse og træffe en positiv afgørelse ved at godtgøre den på firmaet ... faktura anførte beløb på 10 100 000 LIT plus forsikring 2%. Fakturaen afspejler den reelle værdi af den udførte tjenesteydelse. Beløbet er rimeligt og svarer til markedsprisen.«
- 7 Ved skrivelse af 29. oktober 1990 til Torre henviste Llanso til sagens forhistorie og sluttede således:

»For så vidt angår Deres argument, hvorefter der skal tages hensyn til de tariffer, der er godkendt af administrationens tjenestegrene i Bruxelles på grundlag af et overslag, der er forelagt for nogle år siden, har jeg allerede forklaret Dem, at hverken administrationen eller finanskontrollen kan være forpligtet af en tidligere administrativ afgørelse, når der er tale om en helt anden situation.

Det er således med beklagelse, at jeg herefter må meddele Dem, at jeg ikke kan imødekomme Deres klage, og at beløbet på 258 500 LFR (korrigeret overslag fra

firmaet Daleiden, hvoraf jeg vedlægger en kopi) udgør maksimum for godtgørelsen efter artikel 9 i bilag VII til tjenstemandsvedtægten.«

- 8 Ved skrivelse af 3. december 1990 til Llanso meddelte sagsøgeren, at hans skrivelse af 24. september 1990 var fremsendt i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). Han anmodede om en bekræftelse af, at administrationens skrivelse af 29. oktober 1990 kunne anses for ansættelsesmyndighedens svar på hans formelle ansøgning. Han anmodede om et hurtigt svar for »inden fristens udløb at kunne indbringe en klage over denne bebyrdende afgørelse.«
- 9 Ved skrivelse af 13. december 1990 meddelte administrationen sagsøgeren, at skrivelsen af 14. august 1990, der blev bekræftet og begrundet ved skrivelsen af 29. oktober 1990, måtte anses for ansættelsesmyndighedens officielle afgørelse for så vidt angår maksimum for godtgørelsen efter artikel 9 i bilag VII til vedtægten.
- 10 Ved skrivelse af 29. januar 1991, registreret i Kommissionens Generalsekretariat den 1. februar 1991, meddelte sagsøgeren, at han indbragte en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over Llanso's afgørelse, som var blevet meddelt ham ved skrivelse af 29. oktober 1990, og hvorved flyttegodtgørelsen blev begrænset til 258 500 LFR. Efter at have redegjort for de faktiske omstændigheder gjorde sagsøgeren til støtte for sine krav gældende, at der var sket en tilsidesættelse af artikel 9 i bilag VII til vedtægten samt af principperne om beskyttelse af den berettigede forventning og om Kommissionens omsorgspligt. Han afsluttede skrivelsen med at anmode administrationen om at annullere den afgørelse, som var blevet meddelt ham ved Llanso's skrivelse af 29. oktober 1990, og om ved en ny afgørelse at yde ham godtgørelse af de flytteomkostninger, som han rent faktisk havde afholdt.
- 11 I sit svar af 11. juni 1991 på denne klage udtalte Frans de Koster, generaldirektør for Generaldirektoratet for Personale og Administration, i den del af skrivelsen, der vedrører de retlige omstændigheder, følgende:

»Det skal indledningsvis bemærkes, at det er administrationens afgørelse af 14. august 1990, der må anses for at indeholde et klagepunkt imod Francesco Torre. Den anden afgørelse af 29. oktober 1990, som klagen formelt vedrører, er kun en bekræftelse af den første afgørelse og kan således ikke som sådan anfægtes.

Ifølge vedtægtens artikel 90, stk. 2, skal klagen indbringes inden for en frist på tre måneder, idet fristen løber fra den dag, afgørelsen meddeles modtageren og i alle tilfælde senest den dag, den pågældende får kendskab til den, hvis det drejer sig om en foranstaltning af individuel karakter.

Da den foreliggende klage ikke er rettidigt indgivet i forhold til den oprindelige bebyrdende retsakt, og da den bekræftende afgørelse af 29. oktober 1990 ikke kan danne udgangspunkt for en ny frist, forbeholder Kommissionen sig retten til at nedlægge afvisningspåstand, såfremt der anlægges sag til prøvelse af afgørelsen om at begrænse godtgørelsen af Torre's flytteudgifter til 258 500 LFR. Kommissionen mener ikke desto mindre at burde besvare klagen i overensstemmelse med dens sædvanlige praksis for således at bevare det gode forhold til sit personale, selv om klagerne måtte være for sent indbragt.«

Med hensyn til selve realiteten afslog generaldirektøren klagen under henvisning til artikel 9 i bilag VII til vedtægten samt til retspraksis.

- 12 På baggrund af disse omstændigheder anlagde sagsøgeren ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 23. september 1991 sag med påstand om, at Kommissionens afgørelse om at begrænse godtgørelsen af sagsøgerens flytteudgifter til 258 500 LFR annulleres, og om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 13 Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 9 i bilag VII til vedtægten, sin omsorgspligt og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

- 14 Kommissionen har i svarskriftet, der blev registreret på Rettens Justitskontor den 20. november 1991, ikke nedlagt påstand vedrørende realiteten, men har påstået sagen afvist.
- 15 Sagsøgeren har i sine indlæg, der den 7. januar 1992 er blevet registreret på Rettens Justitskontor, nedlagt påstand om, at afvisningspåstanden ikke tages til følge.

Formaliteten

- 16 Såfremt det er åbenbart, at en sag må afvises, kan Retten ifølge procesreglementets artikel 111 uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse. Da Retten finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, har den besluttet ikke at fortsætte sagens behandling.
- 17 Til støtte for sin afvisningspåstand har Kommissionen anført, at klagen af 29. januar 1991 ikke blev rettidigt indbragt, hvilket i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 2, indebærer, at sagen må afvises. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at alene administrationens afgørelse af 14. august 1990 må anses for en bebyrdende retsakt, som kan anfægtes ad rettens vej, idet administrationens skrivelse af 29. oktober 1990, som klagen er rettet mod, kun var en bekræftelse af afgørelsen af 14. august 1990, hvorfor den ikke kan anfægtes ad rettens vej. Følgelig blev klagen af 29. januar 1991 ikke indbragt inden for en frist på tre måneder, jf. vedtægtens artikel 90, stk. 2, idet den bekræftende skrivelse af 29. oktober 1990 ikke kunne bevirke, at fristen igen begyndte at løbe. Kommissionen har tilføjet, at sagsøgeren selv gentagne gange i stævningen har fremhævet, at skrivelsen af 29. oktober 1990 er en »bekræftelse« af afgørelsen af 14. august 1990. Kommissionen har følgelig nedlagt påstand om, at sagen afvises.
- 18 Sagsøgeren har i sine indlæg vedrørende afvisningspåstanden gjort gældende, at afgørelsen af 14. august 1990 ikke er begrundet — subsidiært må den utilstrækkelige begrundelse betegnes som en grov mangel — og ikke blev meddelt så betids,

at han kunne henvende sig til det flyttefirma, Kommissionens tjenestegrene havde valgt. Den manglende begrundelse af afgørelsen af 14. august 1990 blev først afhjulpet ved fremsendelsen af skrivelsen af 29. oktober 1990, der derfor ikke kan betegnes som en simpel bekræftelse af den første afgørelse. Kommissionen har i øvrigt selv erkendt, at skrivelsen af 14. august 1990 blev bekræftet og »begrundet« ved Llanso's skrivelse af 29. oktober 1990 til sagsøgeren. Skrivelsen af 29. oktober 1990 må derfor anses for en ny behørigt udstedt afgørelse til bekræftelse og lovliggørelse af den mangelfulde afgørelse af 14. august 1990 på grundlag af en fornyet gennemgang af sagen. Heraf følger, at fristen for den administrative procedure først begyndte at løbe fra den dag, sagsøgeren fik kendskab til skrivelsen af 29. oktober 1990.

Sagsøgeren udleder heraf, at klagen, der via telefax indgik til Kommissionen den 29. januar 1991, blev indbragt inden for den fastsatte frist. Sagsøgeren har derfor påstået sagen antaget til realitetsbehandling.

- 19 Indledningsvis skal Retten henvise til fast retspraksis (jf. Rettens dom af 25.9.1991, sag T-54/90, Lacroix mod Kommissionen, Sml. II, s. 749), hvorefter klage- og søgsmålsfristerne er bindende, og hvorefter end ikke det forhold, at en administration under den administrative procedure har taget stilling til klagerens argumenter vedrørende realiteten, kan fritage Retten for sin pligt til at påse, at vedtægtens frister er overholdt.
- 20 I det foreliggende tilfælde har administrationen allerede ved besvarelsen af klagen understreget, at denne var for sent indgivet. Følgelig er det vigtigt at undersøge, om sagen er forskriftsmæssigt anlagt, når henses til vedtægtens frister.
- 21 Retten skal i denne forbindelse henvise til opbygningen af den administrative procedure efter vedtægtens artikel 90 og 91. Ifølge disse bestemmelser kan en sag anlagt af en tjenestemand mod den institution, hvor han er ansat, kun antages til realitetsbehandling, såfremt den forudgående administrative procedure er forskriftsmæssigt afviklet. Hvis tjenestemanden ønsker, at ansættelsesmyndigheden træffer en afgørelse vedrørende hans forhold, skal den administrative procedure

indledes med, at tjenestemanden anmoder myndigheden om at træffe den ønskede afgørelse i overensstemmelse med artikel 90, stk. 1. Kun såfremt ansøgningen afvises, hvilket antages at være tilfældet efter udløbet af en frist på fire måneder, såfremt administrationen ikke besvarer ansøgningen, kan tjenestemanden inden for en ny frist på tre måneder indbringe en klage over afvisningen, jf. artikel 90, stk. 2. Når der allerede foreligger en afgørelse fra ansættelsesmyndigheden, og der er tale om en bebyrdende retsakt, er det derimod klart, at en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, ville være meningsløs, og at tjenestemanden i så fald skal anvende søgsmålsproceduren efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, når han ønsker, at den bebyrdende retsakt annulleres, ændres eller trækkes tilbage.

- 22 Det bemærkes videre, at ifølge fast retspraksis kan enhver tjenestemand i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, anmode ansættelsesmyndigheden om at træffe en afgørelse over for ham. Tjenestemanden kan dog ikke tilsidesætte klage- og søgsmålsfristerne efter vedtægtens artikel 90 og 91 ved at udnytte en sådan anmodning til at anfægte en tidligere afgørelse, som ikke var blevet anfægtet inden for den gældende frist.
- 23 Det kan herefter fastslås, at når den kompetente myndighed over for en tjenestemand har truffet en bebyrdende afgørelse, kan tjenestemanden ikke længere indlede den administrative procedure ved at forelægge en ansøgning, men skal umiddelbart for ansættelsesmyndigheden indbringe en klage over den bebyrdende retsakt, jf. vedtægtens artikel 90, stk. 2.
- 24 I det foreliggende tilfælde er der ikke tvivl om, at den oprindelige afgørelse af 14. august 1990 indeholdt et klagepunkt imod sagsøgeren, idet den kan defineres som en retsakt, der umiddelbart og øjeblikkeligt påvirker den pågældendes retsstilling. Det er nemlig ved skrivelsen af 14. august 1990, at administrationen utvetydigt traf den omtvistede afgørelse om at begrænse Torre's godtgørelse til 258 500 LFR. Det er således denne retsakt, der umiddelbart og øjeblikkeligt påvirkede Torre's retsstilling. Lige fra starten har administrationen i øvrigt i sin brevveksling med sagsøgeren ikke givet denne anledning til at tvivle om, at skrivelsen af 14. august 1990 må anses for ansættelsesmyndighedens endelige afgørelse.

- 25 Det må antages, at afgørelsen af 29. oktober 1990 kun er en bekræftelse af afgørelsen af 14. august 1990 og ikke kan anses for en »ny afgørelse«, da den ikke indeholder noget nyt moment i forhold til den retlige eller faktiske situation, der bestod på tidspunktet for udstedelsen af afgørelsen af 14. august 1990, idet administrationen endog præciserede, at beløbet på 258 500 LFR »bekræftes« som værende maksimum for godtgørelsen. Det forhold, at afgørelsen af 14. august 1990 i givet fald måtte være mangelfuld som følgende af manglende — eller utilstrækkelig — begrundelse er heller ikke relevant. Det kan højst give sagsøgeren mulighed for at anlægge sag i henhold til vedtægtens artikel 25, men kan ikke føre til, at afgørelsen betragtes som en nullitet.
- 26 Heraf følger, at sagsøgeren, efter at han den 3. september 1990 havde fået kendskab til afgørelsen af 14. august 1990, umiddelbart burde have indbragt en klage, jf. vedtægtens artikel 90, stk. 2, inden for den deri fastsatte frist, i stedet for — som det faktisk skete — at forelægge en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1.
- 27 Imidlertid sendte sagsøgeren den 24. september 1990 administrationen en skrivelse, som han betegnede som en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, og hvorved han anfægtede indholdet af skrivelsen af 14. august 1990.
- 28 Ikke desto mindre påhviler det Retten at foretage den rette retlige kvalifikation af denne skrivelse, idet spørgsmålet om, hvorvidt en skrivelse kan betegnes som en ansøgning eller som en klage, i henhold til retspraksis (jf. Rettens kendelse af 7.6.1991, sag T-14/91, Weyrich mod Kommissionen, Sml. II, s. 235, og Rettens dom af 20.3.1991, sag T-1/90, Pérez-Mínguez Casariego mod Kommissionen, Sml. II, s. 143) alene skal afgøres af vedkommende retsinstans og ikke af parterne. Det forhold, at sagsøgeren betegnede sin skrivelse af 24. september 1990 som en ansøgning, er således uden betydning.
- 29 Det bemærkes videre, at i henhold til fast retspraksis foreligger der en klage, såfremt en tjenestemand ved en skrivelse klart giver udtryk for sit ønske om at få sine klagepunkter afgjort i mindelighed uden udtrykkeligt at anmode om, at den

anfægtede afgørelse trækkes tilbage (Domstolens dom af 28.5.1970, sag 30/68, Lacroix mod Kommissionen, Sml. s. 57; org. ref.: Rec. s. 301, og af 22.11.1972, sag 19/72, Thomik mod Kommissionen, Sml. s. 287; org. ref.: Rec. s. 1155). Der foreligger ligeledes en klage, såfremt en tjenestemand i en skrivelse klart giver udtryk for sit ønske om at anfægte en bebyrdende retsakt (jf. Domstolens dom af 14.7.1988, forenede sager 23/87 og 24/87, Aldinger m.fl. mod Parlamentet, Sml. s. 4395, og Rettens ovennævnte kendelse af 7.6.1991 i sagen Weyrich mod Kommissionen).

- 30 I denne sag fremgår det af selve ordlyden af skrivelsen af 24. september 1990, at sagsøgeren ønskede at få medhold i sine klagepunkter, og at han anfægtede afgørelsen af 14. august 1990, som indeholdt et klagepunkt imod ham. Følgelig var skrivelsen af 24. september 1990 en klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2, og ikke blot — som anført af sagsøgeren — en ansøgning efter vedtægtens artikel 90, stk. 1.
- 31 Det kan herefter fastslås, at den klage, der den 24. september 1990 blev indbragt over beslutningen af 14. august 1990, som klageren fik kendskab til den 3. september 1990, ikke blev for sent indbragt.
- 32 Det følger imidlertid også heraf, at sagsøgerens øvrige skrivelser til Kommissionen, navnlig skrivelsen af 29. januar 1991, som han selv betegner som »klage«, hverken kan anses for ansøgninger eller klager, men derimod for simple henvisninger til klagen af 24. september 1990. De kan således ikke bevirke, at den administrative procedure forlænges (jf. Rettens ovennævnte kendelse af 7.6.1991 i sagen Weyrich mod Kommissionen).
- 33 Da de vedtægtsmæssige frister som allerede bemærket er bindende, må Retten imidlertid af egen drift også tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen kan fremmes til realitetsbehandling ikke blot under hensyntagen til fristen for indbringelse af klagen, men også under hensyntagen til datoen for indgivelsen af stævningen, nemlig den 23. september 1991. Det skal i denne forbindelse først undersøges, hvornår Kommissionen besvarede klagen af 24. september 1990.

- 34 Retten finder, at det er administrationens skrivelse af 29. oktober 1990, der var underskrevet af Llanso og blev sendt til sagsøgeren som svar på dennes skrivelse af 24. september 1990, som må betegnes som en beslutning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, andet afsnit. Det må nemlig antages, at Llanso i sin egenskab af ekspeditionsskretær i Generaldirektoratet for Personale og Administration var beføjet til at træffe en sådan beslutning. Ved skrivelse af 13. december 1990 betegner administrationen netop den af Llanso underskrevne skrivelse af 14. august 1990 som »ansættelsesmyndighedens officielle afgørelse«. Heraf følger, at søgsmålsfristen på tre måneder udløb den 29. januar 1991.
- 35 Selv om Retten ikke måtte finde, at skrivelser af 29. oktober 1990 kan betragtes som ansættelsesmyndighedens beslutning, blev klagen stiltiende afvist den 24. januar 1991, nemlig efter udløbet af en frist på fire måneder i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, in fine. I så fald udløb søgsmålsfristen på tre måneder den 24. april 1991.
- 36 I begge tilfælde blev stævningen indgivet for sent den 23. september 1991.
- 37 Det bemærkes videre, at Kommissionens skrivelse af 11. juni 1991 i besvarelse af Torre's skrivelse af 29. januar 1991, som han betegner som klage, er uden betydning. Det fremgår nemlig af fast retspraksis, at en udtrykkelig afvisning af en klage efter udløbet af den søgsmålsfrist, der gælder mht. den stiltiende afvisning, uden at indeholde noget nyt element vedrørende den retlige eller faktiske situation på tidspunktet for den stiltiende afvisning blot er en bekræftende retsakt, der ikke kan anses for en bebyrdende afgørelse (jf. Domstolens dom af 25.6.1970, sag 58/69, Elz mod Kommissionen, Rec. s. 507, af 7.7.1971, sag 79/70, Müllers mod ØSU, Sml. s. 161; org. ref.: Rec. s. 689, og af 10.12.1980, sag 23/80, Grasselli, Sml. s. 3709). I den foreliggende sag var fristen på tre måneder for at anlægge søgsmål til prøvelse af den stiltiende afvisning af 24. januar 1991 udløbet den 11. juni 1991, og skrivelser af denne dato indeholdt intet nyt moment vedrørende situationen på tidspunktet for den stiltiende afvisning. Følgelig er skrivelser uden nogen som helst retsvirkning, som kan påberåbes af sagsøgeren. Navnlig kunne den ikke bevirke, at søgsmålsfristen igen begyndte at løbe.

38 Det kan herefter fastslås, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling.

Sagens omkostninger

39 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 88.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Sagen afvises.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 25. februar 1992.

H. Jung
Justitssekretær

R. García-Valdecasas
Afdelingsformand